

Borghjerg: Jeg kan ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, udtalte, idet der ogsaa efter min Mening ude i Befolkningen er et langt stærkere Krav om Retsreformens Gennemførelse, end den ærede første Ordfører, det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), antydede. Ligesom det har været Tilfældet med det ærede Medlem for Storeheddinges (Høgsbros) Vælgermøder og den Befolkning, han kender, saaledes gælder det samme i høj Grad den Befolkning, som jeg særlig er kendt med, at dette Spørgsmaal har spillet en overordentlig stor Rolle ved alle de Vælgermøder, hvori Socialdemokraterne have deltaget. Jeg tror, at ude i den store Befolkning er der et levende Ønske og et meget bestemt Krav om, at Retsreformen gennemføres saa hurtigt som muligt. Jeg tror, det vilde blive en uhyre Skuffelse for Befolkningen, om dette ikke fandt Sted, og i Modsætning til det ærede Medlem for Kalundborg maa jeg sige, at Erfaringen og Stemningen i de Kredse, jeg kender til, og ikke mindst i den store Arbejderbefolkning, gaar ud paa, at den nuværende Retspleje ingenlunde fungerer, som den skulde, og at der hvert Øjeblik foregaar store Misligheder og store Retsovergreb fra selve Retsvæsenets Side.

Hvis det Forslag, der foreligger her i Dag som vedtaget af Landstinget, var et Ultimatum, var Landstingets sidste Ord, ja, saa maatte vi erkende, hvad den højtærede Justitsminister udtalte ved 3die Behandling oppe i Landstinget, at Reformen maa betragtes som foreløbig strandet. Men heldigvis have Landstingets Ordførere udtrykkelig erklæret, at det ikke er noget Ultimatum: Der kan forhandles. Af de flere Hundrede Ændringsforslag, der ere vedtagne oppe i det andet Ting, bliver der vel kun et halvt Hundrede tilbage; der have nogen egentlig Betydning, og af dem bliver der vel kun tilbage en Snes Stykker, der virkelig for Alvor betyde noget, og som eventuelt kunne afføde en Konflikt mellem de to Ting. De to ærede Ordførere for Flertallet have allerede gennemgaaet de væsentligste af dem, jeg skal derfor, saavel af Hensyn til den højtærede Formands Henstilling, som ogsaa fordi jeg erkender, at vi hurtigst muligt bør have Sagen i Fællesudvalg og faa den forhandlet nærmere der, ikke trætte Tinget med at komme ind paa mit og min Grupperes Syn paa disse forskellige Konfliktpunkter.

Jeg skal kun udtale, at der er enkelte af de større Stridsspørgsmaal mellem det

andet Ting og dette Ting, som man maaske fra en vis Side vil tillægge stor Betydning, men hvor jeg dog ikke synes, Vanskelighederne for at komme til en Overenskomst skulle være uovervindelige. Det gælder saaledes det ganske vist i det ydre og vel ogsaa økonomisk set ret betydelige Spørgsmaal om Foged-, Skifte-, Auktions- og Tinglæsningsforretningernes Henlæggelse til Domsmagten eller til Forvaltningen. Det er vel nok i økonomisk Henseende et ret vigtigt Spørgsmaal, men dog forekommer det mig, at hvad der skal til, skal til, og vil man virkelig have en Retsreform, saa kan en Merudgift ikke være afgørende. Maa jeg i denne Sammenhæng sige, at jeg er enig i, hvad der kom frem fra den første Ordfører (Krabbe), at nu først begynder Tiden at nærme sig, hvor man med nogen Nytte kan tage det økonomiske Spørgsmaal op. Det vil egentlig først kunne gøres med nogen Nytte paa et ret sent Stadium af Fællesudvalgets Forhandlinger. Den Paastand, der er fremkommen i Pressen og andre Steder om, at det er ganske uforsvarligt, at man slet ikke har overvejet dette Spørgsmaal, synes jeg ingen Steder har hjemme. Først naar Folketinget, Landstinget og Regeringen ere nogenlunde enige om Rammerne for Retsreformen, kan man med nogen Nytte tage det Spørgsmaal op, og det vil rimeligvis kunne ske i Marts Maaned, og saa bør det ogsaa tages op saa hurtigt som muligt. For mig er Spørgsmaalet om, hvorvidt Foged-, Auktions-, Skifte- og Tinglæsningsforretningerne skulle henlægges til Forvaltningen eller til Domsmagten, væsentlig et økonomisk Spørgsmaal, som jeg ikke synes burde blive et Konfliktpunkt mellem Landstinget og Folketinget af afgørende Betydning. Paa samme Maade synes jeg, man maa stille sig over for Spørgsmaalet om Kommunedommere. Der ville adskillige fra vor Side mene, at Landstingets Affattelse er at foretrække. Ærede Medlemmer ville fra de tidligere Aars Forhandlinger her i Salen vide, at vi ikke fra vor Side have været saa særdeles begejstrede for denne ny Institution. Af Landstingets Ændringer er der en enkelt, som jeg maa opfatte som en Forbedring. Det er det Løfte, som Landstingets Affattelse giver Københavns Kommune om et forøget Tilskud til sit Politi. Det er en Ændring, som jeg vilde sætte megen Pris paa maatte blive bevaret af Folketinget. Naar man indfører et statslønnnet Politi for Provinsernes Vedkommende, er det kun retfærdigt ogsaa at give Københavns Kommune i hvert Fald Løfte —